

นิยายสั้น ฉบับกะทัดรัด

หนึ่งชีวิตครั้งนี้ฉันขอซดใจด้วยหัวใจ

ปล้นหัวใจ

นายคุณหนู

cr.ภาพประกอบจากซีรีส์ The Heirs

เมื่อสิ่งที่พ่อและพี่ชายได้เคยก่อไว้กับครอบครัวของเขา มันฝังใจจนไม่อาจจะหยุดความแค้นที่ต้องตามชำระได้ แต่เธอกลับต้องมารับกรรมแทนในสิ่งที่เธอไม่ได้เป็นคนก่อในเกมชีวิตที่เขากำหนดมันขึ้นเพื่อล้างแค้น แต่ด้วยความกตัญญู ที่มีต่อผู้เป็นพ่อและพี่ชาย เธอยอมก้มหน้าซดใจทุกอย่าง แต่ความโกลีซิดกลับทำให้เหตุการณ์เริ่มเปลี่ยนไป และยังมีเจ้าตัว เล็กเกิดขึ้นมาแต่ต่างฝ่ายต่างปากแข็งและเข้าใจผิดกัน เรื่องราวของเขาและเธอจะจบลงอย่างไร

เรื่องย่อ

เหตุการณ์เมื่อ 23 ปีที่แล้ว ยังคงฝังใจ คิมจุน (อาทิตย์) ลูกครึ่งไทย -เกาหลี ชายหนุ่มนักธุรกิจผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในเวลานี้ แม่ตอนนั้นเขาอายุเพียง 5 ขวบ แต่ก็รับรู้เรื่องราวอันโหดร้ายนั้นได้ดี ตอนนั้นเขาอายุ 28 ปี เด็บโตเป็นชายหนุ่มรูปหล่อสูงโปร่ง จมูกคมโด่งได้รูปบวกกับผมสีน้ำตาลที่เข้ากันทุกส่วน เรียกได้ว่า บรรดาพระเอกซีรีส์เกาหลีต้องชิดซ้าย เขาเป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั่วทั้งเกาหลี ชายหนุ่มผู้พลิกชีวิตครอบครัวกลับขึ้นสู่จุดสูงสุดอีกครั้งด้วย

น้ำพักน้ำแรงเขาเอง แล้ววันที่เขาเฝ้ารอคอยมาตลอด 23 ปี ก็มาถึง วันที่เขาจะได้แก้แค้นให้ผู้เป็นพ่อและพี่สาว คิมจุนวางแผนชีวิตของครอบครัวศัตรูจนกระทั่งถึงวันที่ครอบครัวศัตรูล้มละลายดังที่พ่อของเขาเคยเจอ แต่ยังไม่สาสมแก้ใจในความแค้น เขาให้ลูกน้องจับแพรวรินหญิงสาวสวยวัย 25 นักศึกษาปริญญาโทที่กำลังมีอนาคตไกล ผู้เป็นทั้งลูกสาวและน้องสาวของศัตรูมาหักล้างหวังจะทรمانเธอให้เจ็บปวดและหมดอนาคตให้สมกับที่พี่สาวของเขาเคยทรمان แพรวรินผู้ที่ไม่รู้เรื่องในสิ่งที่พ่อและพี่ชายได้ก่อไว้ แต่เธอยอมที่จะชดใช้ทุกอย่างที่ครอบครัวเธอเคยทำ

ความน่ารักและใสซื่อบริสุทธิ์บวกกับความดีของหญิงสาว ทำให้เขาหัวใจเต้นแรงและใจอ่อนทุกครั้งที่ทำร้ายจิตใจของเธอ เมื่อหนุ่มสาว 2 คน ได้อยู่ด้วยกันยี่นานวันได้ใกล้ชิดกันทำให้เข้าใจเห็นใจอีกฝ่ายมากขึ้น จากความเกลียดแค้นชิงชังเริ่มก่อตัวตัวเป็นความรู้สึกดีๆ ขึ้นเรื่อยๆ โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้ตัว ทุกครั้งที่เขาทำร้ายจิตใจของเธอแก้แค้นหวังให้เธอทรمانดังที่เขาและพี่สาวสัมผัสมาตลอด 23 ปี เขาเองที่กลับเจ็บปวดใจทุกครั้งโดยไม่รู้ตัวว่าเพราะเขาได้หลงรักผู้หญิงคนนี้เข้าแล้ว แต่ด้วยเมื่อต่างฝ่ายต่างเก็บความรู้สึกต่างฝ่ายต่างปากแข็งไม่ยอมเอ่ยถึงความรู้สึกดีๆ ที่แทบจะเอ่อล้นออกมาว่า “รัก” มากแค่ไหน จนในคำคืนที่ทั้ง 2 ไม่อาจจะทัดทานห้ามใจของตัวเองได้ ทั้งเขาและเธอได้ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามที่หัวใจปรารถนา ทั้งที่มันเกิดขึ้นจากความรัก แต่เหตุการณ์กลับเลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อเธอกลับเข้าใจผิดว่าเขาทำเพียงเพื่อเป็นการแก้แค้นเท่านั้น

เรื่องราวจะจบลงอย่างไร ระหว่างความแค้นกับความรัก เขาจะเลือกยุติสิ่งใด ในเมื่อทุกอย่างล้วนมีเงื่อนไข “เขาจะเลือกทรยศความตั้งใจตัวเองและคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อ หรือทรยศกับหัวใจตัวเอง”

ตื่นแล้วหรือ ? แพรวริน ถึงกับสะดุ้งตื่นจากอาการงัวเงีย เมื่อได้ยินเสียงหัวนๆ แบบเย็นซาใครสักคนที่ไม่ใช่เสียงที่เธอคุ้นเคยหรือได้ยินมาก่อน เธอมองไปรอบห้อง เพื่อหาเจ้าของเสียงซึ่งเธอมั่นใจว่าไม่ใช่เสียงพิษณุพี่ชายของเธอหรือพันธมิตรพ่อของเธอแน่นอน... หัวใจของแพรวรินแทบหล่นตุ้ปลงพื้นเมื่อพบว่าเจ้าของเสียงคือชายร่างสูงโปร่งที่กำลังยืนกอดคออยู่ริมระเบียงห้อง แม้จะมองเห็นหน้าเขาไม่ชัดเพราะแสงแดดอ่อนยามเช้าสะท้อนมาริมระเบียงพอดี แต่ใบหน้าของเขาที่หล่อชวนเคลิ้มบวกกับร่างที่สูงโปร่งสมทสมส่วนยังกับพระเอกซีรีส์เกาหลีที่แพรวรินชอบอ่านประจำ ก็ไม่อาจบดบังความหล่อของเขาได้ แพรวรินพยายามเรียกสติตัวเองคืนมาพร้อมกับกรี๊ดเสียงร้องโวยวาย ... ใ๊ยบ้า นายเข้ามาในห้องฉันได้ยังไง ช่วยด้วย! พี่ณช่วยด้วย พ่อจ๋าช่วยด้วยมีใ๊ยโรคจิตป็นขึ้นห้องหนู !! แพรวรินร้องให้พ่อและพี่ชายช่วย

หุบปาก!!! หยุคร้องแหกปากได้แล้วรำคาญ คิมจุน ตะคอกเสียงอย่างโมโห พร้อมกับเดินมาแล้วหยุดอยู่ข้างเตียง... ไม่มีใครได้ยินเสียงเธอหรืออก ไม่ว่าจะใ๊ยพิษณุพี่ชายสารเลวของเธอ หรือจะเป็นนายพันธมิตรพ่อของเธอ เพราะที่นั่นไม่ใช่บ้านเธอ แพรวรินถึงกับหยุดนิ่งมองไปรอบๆห้อง พบว่าสิ่งที่อยู่รอบๆไม่คุ้นตาเลย ไม่ใช่ห้องของฉันจริงๆด้วย แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร นายเป็นพวกโจรจับคนมาเรียกค่าไถ่หรือ ถ้าใช่ นายจับผิดคนแล้ว ที่บ้านฉันไม่มีเงินมากมายให้นายหรือ หุบปาก! ชายหนุ่ม ตะคอกเสียงใส่ ... ฉันไม่หยุด นายปล่อยฉันไปนะฉันขอร้อง ... ชายหนุ่ม โน้มตัวลงเล็กน้อยเข้าหาหญิงสาว ทำให้เขาไม่ต้องขยับไปทั้งตัวมือของเขาก็เอื้อมไปปิดปาก แพรวรินแล้ว เขา โน้มตัวลงใกล้เธอมากขึ้น

คิมจุน : ไม่ต้องพรั้มาก เข้าใจไหม ถ้าไม่อย่ากให้ฉัน...เธอ

.... สายตาทั้ง2คู่ ประสานกันหยุดนิ่ง ใบหน้าหล่อคมจนแพรวรินปฏิเสธไม่ได้ในความหล่อของเขา แม้ในสถานการณ์นี้เขาจะเป็นผู้ร้ายสำหรับเธอก็ตาม จมูกที่โค้งคมได้รูปรับกับใบหน้าแทบจะบาดแค้นเนียนๆของเธอเมื่อเขายื่นหน้าเข้าใกล้เธอขึ้นเรื่อยๆ

หัวใจของแพรวรินเต้นรัวจนไม่มีจังหวะ มือสั่นแขนขาอ่อนแรง ตาคมสวยของเธอทำให้คิมจุนเองก็แทบจะละลายเช่นกันเมื่อได้สบตาคู่สวยของเธอ แต่ทว่าตอนนี้ตาคมสวยของเธอแดงก่ำทั้ง 2 ข้าง น้ำตาของเธอค่อยๆรินไหลอาบแก้มเนียนจนเปื้อนไปทั้งหน้า

คิมจุน : ไม่ต้องมาบีบน้ำตา ฉันไม่ใจอ่อนให้น้องสาวและลูกสาวศัตรูหรอก เขาพูดด้วยเสียงเย็นชา และรู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่ได้จับเธอมาเรียกค่าไถ่พ่อเธอไม่มีปัญญาหาเงินมาให้ฉันเธอหรอกเพราะตอนนี้ครอบครัวเธอมันล้มละลายหมดแล้ว ก่อนที่จะปล่อยมือที่ปิดปากเธอแล้วผลักเธออย่างกับรังเกียจมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว เขาเดินหันหลังออกไปจากห้อง ปล่อยให้เธออึ้งกับคำพูดของเขาเพียงลำพัง

...แพรวรินได้แต่มองตามร่างอันสูงโปร่งของเขา พร้อมกับ งง ในคำพูดที่ท่ายก่อนจากไปที่บอกว่าเธอเป็นน้องสาวและลูกสาวศัตรู นั่นแสดงว่าพี่ชายและพ่อของฉันเป็นศัตรูของนายหรือ นายรู้ได้ยังไงว่าครอบครัวฉันล้มละลายทำไมเขาถึงรู้ข้อมูลของฉัน แต่พ่อเป็นไปไม่ได้พ่อไม่เคยทำร้ายใครพ่อฉันเป็นคนใจดีมากพ่อคือฮีโร่ของฉัน นายเข้าใจผิดแน่ๆ แพรวรินพริ้มพรัากับตัวเอง ...

...ก๊อๆๆๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้น พร้อมกับประตูเปิด หญิงวัยประมาณ 50 ปี เปิดประตูเข้ามาพร้อมกับถาดอาหาร อาหารเข้ามาแล้วค่ะ ส่วนเสื้อผ้าของคุณอยู่ในตู้ นะค่ะ (ทุกอย่างถูกเตรียมการไว้เป็นอย่างดี ทั้งบ้านหลังเล็กที่ถูกจัดฉากให้เป็นบ้านส่วนตัวของเขาโดยสั่งห้ามไม่ให้คนอื่นเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อสร้างขึ้นมารอวันนี้โดยเฉพาะ เสื้อผ้าสำหรับผู้หญิงที่ถูกเตรียมไว้ให้เธอ) ทานอาหารเสร็จแล้วเรียกป้านะ ป้าชื่อนาถนะเป็นแม่บ้านที่ดูแลที่นี่ (ป้านาถเป็นแม่บ้านและเป็นคนที่เลี้ยงคิมจุนมาตั้งแต่เด็กๆ คิมจุนเกรงใจและรักป้านาถเสมือนป้าแท้ๆ เขาไว้ใจป้านาถมาก) พูดเสร็จจานอาหารถูกวางลงบนโต๊ะอาหารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเตียงนอน...

แพรววริน : ป้าคะ ที่นี้ที่ไหนคะ

ป้านาจ : กรุงโซล

แพรววริน : งั้นก็ไม่ใช่ประเทศไทยสิ แล้วพ่อแม่หนูจะตามหาหนูเจอได้อย่างไร ทำไมนายคนนั้นถึงจับหนูมา เขาต้องเข้าใจผิดแน่ๆ พี่ชายกับพ่อหนูไม่มีทางเป็นคนไม่ดีแน่นอนคะ ป้าช่วยไปบอกเขาให้หน่อยได้ไหม ให้เขาปล่อยหนูไปเถอะ ป้านี้พ่อแม่หนูคงกำลังตามหาหนู ท่านคงกำลังเป็นห่วงที่หนูหายตัวไปแบบนี้ ป้าก็เป็นคนไทยต้องช่วยคนไทยด้วยกันสิคะ

ป้านาจ : ถ้าคุณเป็นน้องสาวนายพิษณุและลูกสาวนายพันธ์ธรไม่ผิดตัวแน่นอนคะ และไม่มีใครช่วยหนูได้หรอก ถ้าคุณหนูไม่อนุญาต

... ลิ่นเสียงพูด ป้านาจก็เดินออกจากห้อง ไปใส่กลอนกุญแจประตูพร้อมกำจับคนเฝ้า ประตูว่าให้เฝ้าให้ดี...

แพรววริน : คุณหนูนั้นหรือ? นายนั้นเป็นคุณหนูหรือไม่ น่าละพิวพรรณถึงคิงขนาดนั้น แสดงว่าไม่เคยทำงานหนัก งั้นก็ต้องรวยมากสิ โอ้โห อาหารน่ากินจังนี่ขนาดจับเรามา ยังให้อาหารกินคิงขนาดนี้ เอ๊ะใส่ยาพิษหรือเปล่า คงไม่หรอกมั้งเพราะถ้าจะฆ่าเราคงฆ่าเราไปนานแล้ว แพรววรินพริ้มพรัากับตัวเอง ช่างเถอะ นาที่นี้ขออิมท้องไว้ก่อนค่อยหาทางหนี

... กินเสร็จ แพรววรินก็เริ่มแผนการทันที โอ๊ยๆๆๆช่วยด้วย ปวดท้อง ป้านาจรีบวิ่งเข้ามาดูอาการทันที คุณคะๆเป็นอะไรคะ ปวดตรงไหนบ้าง ...

แพรววริน : ป้าหนูปวดท้อง หนูไม่ไหวแล้ว

ป้านาจ : คุณรอป้าแป็บเดียวนะคะ ป้าไปหามาให้

...แพรววรินรีบดำเนินการแผน 2 เธอวิ่งไปประตูเพื่อที่จะหนี แต่ยังไม่พ้นประตูเธอก็ต้องหยุด และเดินถอยหลัง เมื่อพบว่าคิมจุนพร้อมลูกน้องอีก 2 คน ยืนอยู่หน้าประตู

และมองอย่างรู้ทันแผนการของเธอ พร้อมกำลังก้าวขาเข้ามาหาเธอ ทว่าขาที่ยาวของ
เขาก้าวแค่ 3 ก้าวก็แทบจะประชิดตัวเธอ...

คิมจุน : แผนสั้นๆ ใช้ไม่ได้ผลหรอก อ่านในนิยายมาหรือคุณละครน้ำเน่ามาก
เกินไป คิดจะหนีรอดหรือ?

แพรวริน : (บ่นพึมพำ) รู้ได้ไงเนี่ย

คิมจุน : เธอหนีไม่รอดหรอก ไม่ต้องคิดจะหนี ที่นี่มีคนเฝ้าตลอด 24 ชั่วโมง

นาย 2 คนออกไปก่อน เขาหันไปสั่งลูกน้อง

แพรวริน : นายต้องการอะไรกันแน่ นายคุณหนู

คิมจุน : อย่ามาเรียกฉันว่าคุณหนู คำนี้มีเพียงปีานาถเท่านั้นที่ฉันอนุญาตให้เรียก คน
อย่างเธอไม่มีสิทธิ

...เขาตะคอกเสียงไล่ จนเธอสะดุ้งได้แต่ก้มหน้าเพราะกลัว...

แพรวริน : แล้วนายต้องการอะไร จับฉันมาทำไมบอกฉันสิ ถ้าพ่อกับพี่ชายฉันทำอะไร
ให้นายไม่พอใจฉันจะชดใช้แทนเอง บอกฉันมาสิจะให้ฉันทำอะไร ฉันต้องทำยังไงให้
นายพอใจ

คิมจุน : 500 ล้านที่พ่อเธอเคยโกงพ่อฉันจนครบคร้วฉันล้มละลาย พ่อฉันต้องเคียดจน
ฆ่าตัวตาย แม่ต้องพาลฉันกับพี่สาวชมซานกลับมาที่เกาหลีบ้านเกิดของนี่ไงล่ะ

และความเลวที่พี่ชายเธอเคยล่วงเกินจิตใจพี่สาวฉัน จนพี่สาวฉันต้องกลายเป็นคน
ซึมเศร้าเหมือนร่างไร้วิญญาณอยู่ทุกวันนี้ไงล่ะ เธอชดใช้ได้ไหม ก็ดีเธอบอกเธอจะ
ชดใช้ไหม

...คิมจุนพูดพร้อมกับก้าวเข้ามาใกล้ แพรวรินถอยหลังจนติดกำแพง เขาใช้แขนยื่นค้ำที่
กำแพง พร้อมกับโน้มเข้ามาใกล้ใบหน้าเธอจนแทบจะแนบชิด ...

คิมจุน : จะชดใช้แทนพี่ชายก่อนดีไหมคืนนี้ ส่วนของพ่อค่อยมาตกลงกันอีกทีว่าจะ
ชดใช้ยังไง หลังจากที่เธอชดใช้แทนพี่ชายเสร็จ ฉันจะส่งเธอไปขายดีไหมนะ

แต่อย่างเธอจะต้องขายก็ไปถึงจะได้เงินครบ 500 ล้าน จากนั้นก็ส่งคนไปฆ่าพ่อเธอเพื่อ
ชดใช้ให้พ่อฉัน อืม วิธีนี้ก็ดีนะ (เขาขู่เธอด้วยน้ำเสียงที่เจ้าเล่ห์แต่แฝงด้วยความเย็นชา)
...แพรวรินน้ำตาคลอเบ้า มองเขาด้วยสายตาชิงชัง เจ็บปวดบาดไปถึงหัวใจ คิดในใจ
ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงมีจิตใจโหดร้าย หยาบกร้าน ผิดกับหน้าตาที่หล่อร่ากับเทพบุตร
อย่างนี้ละ ตอนนี่เธอกลัวจนพูดเสียงสั่นรัวทั้งน้ำตาคลอ...

แพรวริน : พ่อฉันเคยโก่งพ่อขายตั้ง 500 ล้าน ทำไมฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้ แสดงว่าที่
ครอบครัวฉันล้มละลายเป็นเพราะแผนของนายทั้งหมด งั้นหรือ ?

คิมจุน : เพราะกรรมตามสนองทันใจล่ะ พี่ชายเธอมันผีพนันเข้าสิงผลาญเงินหมดใจล่ะ
มันเลยทำให้แผนการฉันสำเร็จเร็วขึ้น วันนี้ครอบครัวนายพันซ์ซึกกลับมาสู่จุดเดิมที่เคย
เป็นก่อนที่พ่อเธอจะ โกงผู้มีพระคุณอย่างพ่อฉัน ที่เคยยื่นมือไปช่วยครอบครัวต่างๆของ
เธอจนล้มตาอำปากได้ แต่สุดท้ายสิ่งที่พ่อเธอทำมันเลวเกินจะให้อภัย

แพรวริน : ฉันยอมทุกอย่าง จะทำอะไรฉันก็ได้ นายจะข่มขืนฉันเหมือนที่พี่ชายฉันเคยทำ
กับพี่สาวนายจะส่งฉันไปขายก็เชิญ และถ้าฉันใช้หนี้ครบ 500 ล้าน อย่างที่นายต้องการ
นายฆ่าฉันได้เลย แต่ขอร้องอย่าทำอะไรพ่อฉันครอบครัวฉันเลยนะ แพรวรินพูดทั้ง
น้ำตาพร้อมกับยกมือไหว้เขา

... คิมจุน ผงะออกมาจากเธอ พร้อมกับแปลกใจในความกตัญญูของเธอ ว่าทำไมถึง
เป็นคนดีไม่เลวเหมือนพ่อกับพี่ชายแท้ๆตัวเอง...

คิมจุน : เธอคิดว่าฉันจะทำอะไรเธอ แค่คิดก็ขยะแขยง ต่ำเกินกว่าที่คนอย่างฉันจะลด
ตัวลงไปแปดเปื้อน จำไว้

แพรวริน : นายจะค่าจะว่าฉันยังงี้ก็ได้ แต่อย่ามาว่าพ่อฉัน ฉันขอร้อง

...ลูกน้องคนสนิทวิ่งเข้ามากระซิบที่ข้างหูคิมจุน จากนั้นเขาก็เดินออกไปอย่างรีบร้อน
ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แพรวรินนั่งทรุดตัวลงกับพื้น เธอได้แต่ร้องไห้และยอมรับใน
โชคชะตาและพร้อมจะน้อมรับและชดใช้กรรมที่เธอไม่ได้ก่อ...

...แพรวรินยืนทบทวนในคำพูดของเขา แม้เธอจะไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เขาพูด เพราะในสายตาของเธอพ่อและพี่ชายเธอนั้นแสนดีเหลือเกินสำหรับเธอ แต่เขารู้มุลของครอบครัวเธอ และเล่าได้อย่างเชื่อมโยงจนเธอต้องจำใจเชื่อ เธอมองไปในสวนที่เต็มไปด้วยดอกไม้บานาพรรณ เห็นชายหนุ่มกำลังนวดไหล่ให้หญิงชราวัยประมาณ 60 ปี พร้อมทั้งนั่งลงคุกเข่าป้อนขนมให้หญิงสาววัยประมาณ 35 ปี ที่นั่งบนเก้าอี้ในสวนอย่างอ่อนโยนสุภาพ ต่างกับชาตานที่เพิ่งเดินออกไปจากห้อง ที่เธอเจอเมื่อสักครู่ ...

แพรวริน : ป้านาค่ะ ผู้หญิง 2 คนในสวนนั้นเป็นใครค่ะ ทำไมหนูไม่เคยเห็นเลย
ทำไมนายนั้นถึงคุณเป็นห่วงเทแคร์และรักผู้หญิง 2 คนนั้นจัง

...แพรวรินมองไปที่ 3 คนแม่ลูกในสวน ภาพที่เธอเห็นคือ ชายหนุ่มกำลังดูแลผู้หญิง 2 คนอย่างเทแคร์อย่างอ่อนโยนสุภาพ ไม่มีภาพของนายซีเก็กนิสัยแข็งกระด้างเย็นชา เหลืออยู่เลย ทำให้เธอเริ่มมองเขาเปลี่ยนไปจากเดิม...

ป้านา : คนผมยาวคือ คุณหนูคิมจู พี่สาวคุณหนูคิมจู ส่วนคนผมยาว คือคุณแม่ของคุณหนูทั้ง 2 คนค่ะ

... แพรวรินเห็น 2 แม่ลูก ในสวนนั่งเหม่อลอย ก็รู้สึกสารและเข้าใจเขาที่ต้องเจอกับเหตุการณ์อันเลวร้ายในอดีตแถมต้องรับภาระดูแลผู้หญิงอีก 2 คน เธอตัดสินใจจะเป็นคนชดใช้ทุกอย่างที่ครอบครัวเธอเคยทำไว้เพื่อให้หนี้ก้อนนี้ทั้งหมดจบลง...

แพรวริน : ป้าคะ มีอะไรให้หนูทำไหมคะ ต่อไปนี้งานบ้านทั้งหมด หนูจะเป็นคนทำเองค่ะ พุดจบเธอก็แย่งไม้ถูพื้นในมือป้านา แล้วจัดการทำความสะอาดบ้านทิ้งหลัง ... แพรวรินตั้งใจทำงานทุกอย่างอย่างหนัก โดยมีคิมจูเฝ้ามองความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา แม้ป้านาจะพยายามเข้าไปช่วยแต่ก็ถูกคิมจูห้ามไว้...

ป้านา : คุณทำอะไรคะ ใครบอกให้จัดโต๊ะอาหาร ที่นี่ไม่มีใครมาทานอาหารหรอกค่ะ

แพรวริน : อ้าว แล้วนายคนนั้น หนูหมายถึงนายคิมจู คุณหนูของป้ากับแม่และพี่สาวเขาละค่ะ ตั้งแต่หนูมาอยู่ที่นี่ยังไม่เคยได้พบพวกเขาที่นี่เลย

ป้านาด : คุณทั้ง 2 อยู่ที่บ้านหลังใหญ่ค่ะ ส่วนคุณหนูเมื่อกลับมาจะต้องไปทานอาหาร
พร้อมคุณทั้ง 2 ที่บ้านหลังใหญ่ และรอให้คุณแม่และพี่สาวนอนก่อน คุณหนูจึงจะ
กลับมาที่นี่ ส่วนบ้านหลังนี้เป็นบ้านส่วนตัวของคุณหนูเท่านั้น มีเพียงคุณหนูกับป้า
และลูกน้องที่สั่งให้มาเฝ้าคุณเท่านั้นค่ะที่อยู่ที่นี่

แพรวริน : ฉันแสดงว่าที่นายนั้นจับหนูมาขังที่นี่ แม่และพี่สาวเขาไม่รู้เรื่องเลยหรือค่ะ

ป้านาด : (ได้แต่พยักหน้า) พร้อมกำชับว่า ห้ามไม่ให้แพรวรินออกไปเดินนอกบ้าน
ให้คิมจึนและคิมจુ แม่และพี่สาวของคิมจึนเห็นเป็นอันตราย ไม่เช่นนั้น เขาจะขังเธอไว้
ในห้องโดยไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกต่อไป

... แพรวรินได้แต่พยักหน้ารับคำ...

ป้านาด : เอาละค่ะ ไหนๆคุณก็ทำอาหารเยอะขนาดนี้ เรามาทานอาหารกัน ป้าจะทาน
เป็นเพื่อนนะค่ะ

แพรวริน : แต่หนูคงทานอะไรไม่ลงหรือค่ะป้า หนูอยากคุยกับพ่อแม่ หนูขอยืม
โทรศัพท์ป้าได้ไหมค่ะ หนูสัญญาจะไม่บอกอะไรใคร และจะไม่คิดหนีไปไหน ขอแค่
โทรไปบอกพ่อแม่ว่าหนูสบายดีท่านจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง

... ไม่ต้อง ฉันส่งข้อความไปบอกพ่อแม่เธอแล้ว ว่าไม่ต้องเป็นห่วง คิมจึนตอบแทนป้า
นาดหลังจากที่เขาขึ้นฟังแพรวรินกับป้านาดคุยกันอยู่สักพัก...

แพรวริน : นายรู้เบอร์ที่บ้านฉันได้อย่างไร

คิมจึน : ฉันรู้เรื่องของครอบครัวเธอทุกอย่าง

แพรวริน : ใช้สิ ฉันลืมไป (แพรวรินพูดด้วยน้ำเสียงเชิงประชด) นายเป็นเจ้าของชีวิตฉัน
แล้วนิตอนนี้ มีอะไรจะใช้ก็ให้ใหม่ค่ะเจ้านาย

/// ผ่านไปเกือบ 3 เดือน สำหรับเกมแก้แค้น เกมที่ 2 ที่เขากำหนดมันขึ้นมา แต่ทว่า
มันกลับกลายเป็น 3 เดือน ที่ทั้งคู่ได้ใช้ชีวิตด้วยกันได้เรียนรู้และเห็นอีกมุมหนึ่งซึ่งกัน
และกัน จนเกิดความรู้สึกดีๆขึ้นมาทำลายกำแพงที่เคยปิดกั้นทีละเล็กละน้อย โดยที่ทั้งคู่ไม่

รู้ตัว เธอทำให้เขากลับบ้านเร็วขึ้นทั้งๆที่แต่ก่อนทั้งชีวิตของเขามีแต่งงานและดูแลแม่กับพี่สาว แต่ทุกวันนี้เขาได้เปลี่ยนไป รีบไปดูดูแลแม่และพี่สาวเพื่อจะรีบกลับเข้าบ้านหลังเลิกเร็วขึ้น จนปีานาตสังเกตได้ถึงท่าทีที่เปลี่ยนไปของเขา ความใกล้ชิดและความดีของเธอที่คอยดูแลเอาใจใส่เขาผู้ชายที่ไม่เคยดูแลตัวเอง ตอนนี้เหมือนมีเธอมาเติมเต็มทดแทนความแข็งกร้าวในใจ ตอนนี้ได้แทรกซึมเข้าแทนที่ความแค้นชิงชังในใจของเขาเข้าแล้ว แต่เขากลับปากแข็งไม่ยอมรับความจริงในหัวใจตัวเอง ///

คิมจุน : นั่งลง แล้วกินข้าวเป็นเพื่อนฉัน อะห้ามปฏิเสธ ฉันสั่งอะไรเธอก็ต้องทำ เธอลืมไปแล้วหรือว่าจะทำทุกอย่างที่ฉันสั่ง

... ปีานาต เห็นคิมจุนเปลี่ยนไปมีท่าทีใจดีกับแพรวรินผิดกับช่วงแรกที่จับแพรวรินมาก็เริ่มรู้สึกได้ว่าชายหนุ่มนั้นแปลกไป สงสัยจะเริ่มใจอ่อนไหวกับความดีและความน่ารักสดใสของหญิงสาวซะแล้ว ปีานาตยืนดูทั้งคู่นั่งทานอาหารด้วยกัน เหลือบไปเห็นชายหนุ่มแอบอมยิ้มเวลาแอบมองแพรวริน แล้วต้องทำหน้าขมเมื่ออีกฝ่ายหันมา ก็อดทำไม่ได้... คิมจุนเมื่อเห็นปีานาตอมยิ้มก็ทำเสียงเอ็ดปีานาตเบาๆเพราะความเจิดที่มีคนรู้ทัน...

คิมจุน : เธอทำไข่ลูกเขยเป็นไหม พรุ่งนี้ทำให้ฉันด้วยนะ ฉันอยากกิน แล้วตอนเย็นจะเข้ามากิน พูดเสร็จชายหนุ่มก็เดินขึ้นห้องนอนไปเพราะกลัวปีานาตจะจับผิด

แพรวรินเมื่อรู้ว่าคิมจุนชอบทานอาหารไทยมาก โดยเฉพาะไข่ลูกเขย เพราะเคยอยู่เมืองไทยมาก่อน และด้วยความที่คิมจุนเป็นลูกครึ่งไทย-เกาหลี ตอนเด็กๆพ่อของเขาที่ชอบทำไข่ลูกเขยให้ทานเป็นประจำ พอรู้ว่าวันนี้เขาจะมาทานอาหารที่บ้านหลังเลิก เธอก็รีบเข้าครัวตั้งใจจะทำไข่ลูกเขยอย่างสุดฝีมือ...ถึงเวลาทานอาหารแล้วแต่เขาก็ยังไม่มา แพรวรินได้แต่ชะเง้อดูประตู แต่ก็ไร้แววคิมจุน จนปีานาตต้องเข้ามาหา

ป้านาด : ป้าว่าคุณทานข้าวกันเถอะค่ะ กว่าคุณหนูจะมาคงอีกนาน หรือบางครั้งวันนี้คุณหนูอาจไม่มาบ้านนี้ก็ได้นะค่ะ ตอนนี้อาจทานข้าวกับคุณแม่และคุณหนูหุหุคิมจูนที่บ้านหลังใหญ่

แพรวริน : (ทำหน้าเศร้า) ถ้าเขาจะไม่เข้ามาทานก็น่าจะโทรมาบอกนะค่ะป้า งั้นหนูไปนอนก่อนนะค่ะ อาหารนี้ป้าจะทานหรือเอาทิ้งก็ได้้นะค่ะ เขาคงไม่มาแล้วละ

แพรวรินเดินหน้าเศร้ากลับขึ้นห้องอย่างผิดหวังที่คิมจูนไม่มาทานข้าวตามสัญญา

...คิมจูนเดินเข้าบ้าน พบกับข้าวอยู่เต็มโต๊ะเขานึกได้ว่าบอกกับแพรวรินไว้ว่าวันนี้ให้ทำไข่ลวกเขยไว้ เขาจะกลับมาทานข้าวด้วย แต่ก็มัวทำงานจนลืมนัดที่ให้ไว้กับเธอ...

ป้านาด : อาหารพวกนี้คุณแพรวรินเธอตั้งใจทำให้คุณหนูนะค่ะ เธอรอคุณหนูกลับมาทานข้าว แต่คุณหนู...

//ยังไม่ทันพูดจบ คิมจูนยกมือห้ามไม่ให้ป้านาดพูดต่อ//

คิมจูน : ป้าครับ วันนี้ผมเหนื่อยมาก

ชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้องพบหญิงสาวกำลังนอนหลับไหล เขานั่งลงบนเตียงนอนข้างๆร่างบางระหงษ์สมส่วนของเธอ มือแตะลงไปสัมผัสของเธอพร้อมกับเสยผมที่ปิดหน้าเธอขึ้นเผยผิวเนียนๆขาวอมชมพูใบหน้ารูปไข่ ปากนิคจุมุกหน้อย ที่รับกันได้อย่างลงตัว ทำไมเธอถึงต้องเป็นลูกสาวของศัตรูฉันด้วย เธอเป็นคนดีเกินไปรู้ตัวไหมยัยตัวแสบ //ชายหนุ่มได้แต่บ่นกับตัวเอง// แต่ก็อดไม่ได้ที่จะโน้มตัวลงจูบเบาๆที่หน้าผากของเธอ แพรวรินสะดุ้งตื่นเมื่อรู้ว่าคิมจูนกำลังจูบลงไปที่หน้าผากของเธออย่างละนุถนอม ผิดกับที่ผ่านมาที่เขาชอบขริมและแฉิ่งกร้าวใส่เธอเพราะเธอเป็นลูกสาวศัตรู สายตาทั้ง 2 คู่ประสานกันอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ชายหนุ่มมีสายตาที่อ่อนโยนผิดกับวันแรกที่เขามองเธอ เมื่อหนุ่มสาวอยู่ด้วยกันในยามที่บรรยากาศเป็นใจแบบนี้ ทั้งคู่ไม่อาจฝืนต่อความรู้สึกดีๆข้างในของตัวเอง ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามความรู้สึกของตัวเอง โดยลืมความอาฆาตแค้นที่เคยมีไปชั่วขณะ เขาบรรจงจูบลงไปที่แก้มเนียนของ

เธออย่างละนุถนอมอีกครั้งก่อนจะไต่ลงมาจับที่ริมฝีปากบางเป็นกระจับไต้รูปของเธอ
ลื่นของทั้งคู่พันประสานจนแทบจะกลืนกินหลอมเข้าหากัน เขาถอดเสื้อขาวบางตัว
หลวมของเธอออกด้วยความบรรจงถอดกระดุมทีละเม็ด ก่อนที่จะแทรกมือเข้าถอดเสื้อ
ในชั้นสุดท้ายออก ทั้ง 2 แทบจะประสานกันจนแทบกลายเป็นร่างเดียวกัน ในคำคืบนี้
เป็นคำคืบอันคืบค้ำคั่ง ได้คืบน้ำผึ้งพระจันทร์ในวันอันนิมิตเกล้าเงาพระจันทร์เต็มดวง
เธอก็เต็มใจที่จะตกเป็นของเขาแบบไม่มีเงื่อนไข เขาคือผู้ชายคนแรกของเธอ ...
ทั้งๆที่ลึกลับต่างคนต่างมีใจให้กันแบบไม่รู้ตัว แต่ต่างก็มีทิวทัศน์ทั้งคู่

เหตุการณ์ในคืบนี้ทำให้เขาอยากจะลืทุกอย่างว่าเธอเป็นใครมาจากไหน
พร้อมเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกันที่นี่ แต่แพรวรินกลับคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการแก้
แค้นเท่านั้น

แพรวริน : นายคงสนใจแล้วสินะ ที่ได้แก้แค้นสิ่งที่พี่ชายฉันเคยทำกับพี่สาวนาย
ต่อไปคงเหลือแต่หนี้แค้นของพ่อที่ฉันต้องชดใช้ หนี้ 500 ล้าน แคะการทำงานบ้านที่
ผ่านมา ได้เท่าไรแล้วละ ให้ทำไปจนตายก็คงชดใช้ไม่ไหว นายจะส่งฉันไปขายตอน
ไหนบอกด้วยนะจะได้เตรียมตัว แพรวรินพูดทั้งน้ำตาก่อนที่จะเดินปาดน้ำตาจากแก้ม
เข้าห้องน้ำ

... คำพูดของแพรวรินทำให้กิมจุนถึงกับสะเทือนใจจนแทบหายใจไม่ออก เขาอยากจะ
บอกกับเธอเหลือเกินว่าเขาไม่คิดที่จะทำกับเธออย่างที่เคยพูดในวันแรกที่จับเธอมา แม้
ตอนนั้นเขาอาจจะคิดแบบนั้นจริงๆ แต่ตอนนี้เขาไม่มีความคิดแบบนั้นอีกแล้ว ยิ่ง
ตอนนี้เขายังอยากจะดูแลครอบครองเธอคนเดียวทั้งตัวและหัวใจอยากให้เธอยู่กับเขา
อย่างนี้ไปนานๆ โดยที่ไม่ให้ใครหน้าไหนมาแตะต้องตัวเธอด้วยซ้ำ แต่ความปากแข็ง
ทำให้เขาไม่สามารถพูดสิ่งที่หัวใจต้องการให้เธอเข้าใจได้ และสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืบ
ไม่ใช่การแก้แค้นแต่เกิดเพราะไม่อาจห้ามหัวใจของตัวเองได้ต่างหาก...

...เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นหลังจากวางสาย คิมจุนหายไปไม่กลับบ้านมานอนบ้านหลังเล็ก
ไปประมาณ 2 เดือน ปล่อยให้แพรวรินอยู่กับป้านาจจนแพรวรินคิดว่าเขาคงไม่อยาก
อยากเห็นหน้าเธอ เพราะขยะแฉงในตัวเธอกับเหตุการณ์คืนนั้น...

คิมจุน : ทำไมแต่งตัวนานจัง รู้ไหมฉันรอทานข้าว และต่อไปนี้ทุกวันเช้าเย็น ฉันจะมา
ทานข้าวกับเธอทุกวัน

แพรวริน : (เธอดีใจมากที่เห็นเขากลับมา) แต่ก็ไม่อาจแสดงความรู้สึกนั้นออกมาได้
ฉันคิดว่านายจะไม่กลับมาที่นี่อีกเพราะไม่อยากเห็นหน้าฉัน แล้วนายไม่ต้องไปทานที่
บ้านหลังใหญ่หรือ

คิมจุน : ฉันมีงานให้เคลียร์เลยไม่มีเวลาเข้ามา ทำไมพูดเหมือนภรรยาหึงสามีที่สามีไม่
กลับบ้าน (เขาระเซ่เข้าแก้มของเธอ) แล้วนี่มันบ้านฉันมีเหตุผลอะไรที่ฉันจะไม่
กลับมาอีก เธอรู้ได้ยังไง ว่ามีบ้านหลังใหญ่ ฉันบอกแล้วไงห้ามออกไปนอกบ้านให้คน
อื่นเห็น แล้วเธอรู้อะไรอีกบ้าง

แพรวริน : ฉันคิดว่านายรังเกียจฉันไงล่ะ เลยไม่อยากกลับมาที่นี่อีก อ้อ! นายไม่ต้อง
ห่วงหรอกว่าจะมีคนเห็นฉัน ฉันไม่ออกไปให้ใครเห็นหรอก ฉันบอกแล้วไงนายเป็น
เจ้าชีวิตฉันแล้ว สิ่งที่นายสั่งฉันไม่ขัดคำสั่งหรอกนะ

คิมจุน : ใครบอกล่ะว่าฉันรังเกียจเธอ ฉันอยากกลับบ้านมาหาเธอมาเจอหน้าเธอทุก
วันต่างหากล่ะ ยังตัวแสบ (คิมจุนได้แต่บ่นคนเดียวเบาๆ) นั่งลงทานข้าวได้แล้วจะยืน
อีกนานไหม

แพรวริน : เหม็นอะ นายทานไปเลยนะฉันไม่หิว (รีบวิ่งไปอ้วก)

คิมจุน : เป็นอะไรขอเขา ป้าครับผมไปบ้านหลังใหญ่ก่อนนะครับแล้วจะแวะไปที่
ทำงานเลย ยังไงฝากดูแลแพรวรินด้วยครับ เดี่ยวจะตายไปซะก่อนจะแก้แค้นสาสม
(พูดแก้เจ็บ)

... กริ่งๆ (เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น) ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาดูเห็นเป็นเบอร์ป้านาถ เขารีบ
รับสาย ...

คิมจุน : ว่าไงครับป้า ผมยุ่งมากเลยครับ มีนัดสำคัญกับลูกค้าอีก 10 นาที

ป้านาถ : คุณหนูคะ คือคุณแพรวรินเธอเป็นลมคะ ตอนนี่ยังไม่ฟื้นให้ป้าทำยังไงคะ ป้า
ไม่กล้าพาเธอส่ง ร.พ. กลัวคนอื่นจะรู้

...คิมจุน รีบวางทุกอย่างที่อยู่ข้างหน้า แล้วส่งลูกน้องคนสนิทให้รับหน้าดูแลลูกค้า
แทน แม้จะเป็นลูกค้าคนสำคัญที่มีผลต่อธุรกิจ แต่เขาเป็นห่วงแพรวรินมากกว่า แม้
ลูกน้องจะทันทานไว้แต่ก็ไม่อาจห้ามเขาได้ คิมจุนรีบขับรถกลับบ้านพร้อมกับโทร
บอกหมอมิน วูบิน เพื่อสนิทของเขาและเป็นหมอประจำครอบครัวให้รีบไปดูอาการ
แพรวรินทันที พร้อมกำชับไม่ให้แม่ของเขารู้เรื่องนี้ ...

คิมจุน : โอ้หมอ แพรวรินเป็นไงบ้างวะ

หมอมิน วูบิน : (ทำหน้าสงสัย) เธอไม่เป็นอะไรมากแค่ร่างกายอ่อนเพลีย เธอตั้งครรภ์
2 เดือนแล้ว ถ้าร่างกายอ่อนเพลียแบบนี้มากๆอาจแท้งได้ เธอคนนี้เป็นใครทำไมแก
ต้องเป็นห่วงขนาดนี้ ทำไมฉันไม่เคยรู้เรื่อง หรือว่าแก...

คิมจุน : (คิมจุนได้ยินถึงกับเข่าอ่อน ดีใจอย่างบอกไม่ถูก) ตามฉันมา เดี่ยวเล่าให้ฟัง ป้า
ครับฝากดูแลแพรวรินด้วยครับ

หมอมิน วูบิน : แกเล่ามาให้หมด สาวไทยคนนั้นเป็นอะไรกับแก

คิมจุน : เธอชื่อแพรวริน เป็นน้องสาวไอ้สารเลวพิษณุและเป็นลูกสาวนายพันซ์ธร ทีนี้
แกเข้าใจหรือยัง คงไม่ต้องให้ฉันอธิบายมาก

หมอมิน วูบิน : นี่แกจับเธอมาเพื่อแก้แค้น 2 พ่อลูกนั่น เหตุการณ์มันผ่านมานานแล้ว
ฉันว่าแกควรจะลืมมันได้แล้วนะ ตอนนี่แกได้ทุกอย่างกลับคืนมาแล้ว แต่ตอนนี่ถ้าให้
ฉันเดา ตอนนี่ที่แกไม่ยอมปล่อยเธอไปเพราะแกตกหลงรักเธอเข้าแล้ว ?

คิมจุน : พักหน้าให้เพื่อนรัก

หมอมิน วูบิน : แล้วแม่แกกับพ่อเขารู้เรื่องแกแก้แค้นของแกไหม ?

คิมจุน : ไม่มีใครรู้ แต่ตอนนี้ฉันไม่ต้องการจะแก้แค้นอะไรทั้งนั้น 2 เดือนที่ผ่านมาฉันมีปัญหาหารูมเร้าเข้ามามากมาย จนไม่มีเวลากลับบ้านฉันได้ทบทวนสิ่งที่ผ่านมา ตอนนี้ฉันรู้ว่าหัวใจฉันต้องการอะไร ฉันให้อภัยทุกคนได้ ตอนนี้ฉันอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันจะลืมทุกอย่าง ขอแค่มีแพรวรินกับลูกแก่นั่น แต่เธอคิดว่าเรื่องทุกอย่างเป็นแค่การแก้แค้น แล้วแกจะให้ฉันทำยังไงไอ้หมอ

หมอมิน วูบิน : แกแน่ใจนะกับสิ่งที่พูดออกมา และให้อภัยทุกคนและพร้อมจะเริ่มต้นชีวิตใหม่จริงๆ

...คิมจุนพยักหน้าให้เพื่อนรัก และสารภาพทุกอย่างออกมาจากใจที่เขาอยากบอกเธอ แต่ก็ปากแข็งเกินจะพูดความในใจออกมา (โดยไม่รู้ตัวว่าหมอมิน วูบิน แอบอัดเสียงคำสารภาพของเขาไว้เรียบร้อยแล้ว)...

คิมจุนเดินเข้าไปที่ห้องนั่งลงบนเตียงข้างๆแพรวริน พร้อมกับกุมมือของเธอไว้แน่น ผมขอโทษในทุกอย่างที่ผ่านมา ถ้าจะขอโอกาสอีกครั้งคุณจะให้โอกาสผมไหมแพรวริน (แพรวรินได้ยินทุกอย่างที่เขาพูดแต่ก็แกล้งนอนหลับ) ก่อนจะลืมตาขึ้น

คิมจุน : พี่นแล้วหรือ เป็นยังไงบ้าง (เขาเข้าไปประคองเธอลุกขึ้นอย่างเป็นห่วง)

แพรวริน : ฉันยังไม่ตายง่ายๆหรือk ยังต้องอยู่ใช้หนี้นายอีกนาน นายจะส่งฉันไป... (ยังไม่ทันพูดจบคิมจุนใช้มือปิดปากเธอไม่ให้พูดต่อ เพราะรู้ว่าสิ่งที่เธอจะพูดคืออะไร)

คิมจุน : เลิกพูดแบบนี้อีกนะ ผมจะไม่มีทางให้คุณไปไหน คุณต้องอยู่กับผมที่นี่ เดินไปไหน ผมจะพาคุณไปพบกับคน 2 คนที่ผมรักมาก

หมอมิน วูบิน : อะแฮ่มๆ ผมเข้ามาขัดจังหวะหรือเปล่าครับ ยินดีด้วยนะครับว่าที่คุณแม่คนใหม่ ต่อไปนี้ต้องรักษาสุขภาพมากๆนะครับ

แพรวริน : อะไรนะคะ ว่าที่คุณแม่มือใหม่ ฉันท้องหรือ? (พูดพร้อมเอามือลูบไปที่ท้อง)

หมอมิน วุบิน : ไซ้แล้วครับ หมอจะจัดยาแก้แพ้ท้องให้ นะครับ // ไอ้คิมจุน เอ็งออกไป
รอข้างนอกก่อน ไป ฉันจะได้จัดยาได้สะดวกๆ

... หลังจากที่คิมจุนเดินพ้นประตูไป หมอมิน วุบิน ได้เปิดคลิปเสียงสารภาพที่แอบอัด
ไว้ให้แพรวรินฟัง...

หมอมิน วุบิน : ไอ้คิมจุน มันเป็นคนปากแข็ง ผมต้องใช้วิธีนี้ หวังว่าคุณ 2 คนจะเข้าใจ
กัน นะครับ ผมดูออกว่าคุณก็รักมันเหมือนกัน คุณทำให้มันยอมอภัยให้พี่ชายและพ่อ
ของคุณได้ เพราะความรัก มันรักคุณและลูกมากจริงๆ นะครับ ผมรู้จักมันดีเราโตมา
ด้วยกัน

แพรวริน : เขาอาจจะแค่ทำเพื่อลูกคนเดียวมั้งกะ คงไม่เกี่ยวกับฉัน แต่คุณหมอคะฉัน
ขอเรื่องอย่างบอกเขานะคะว่าฉันรู้เรื่องที่เขาคุยกับคุณหมอ ถ้าเขาคิดในสิ่งที่พูดกับคุณ
หมอจริงๆ ฉันอยากได้ฟังจากปากเขาเอง

... หมอมิน วุบิน ยิ้มรับคำ ก่อนจะกล่าวอำลา ผมไปก่อน นะครับ ขอให้ทุกอย่างจบลง
ด้วยดีด้วยพลังแห่งความรักของคุณทั้ง 2 คน และเจ้าตัวเล็กในท้อง นะครับ...

คิมจุน : ไอ้หมอ ทำไมนานจังวะ

หมอมิน วุบิน : เออ เสร็จแล้วๆ หวงลูกหวงเมียจริงๆ เลยนะ // หักเลิกปากแข็งได้แล้ว
นะ (พร้อมตะแคงไหล่คิมจุนเบาๆ)

... ในสถานการณ์ ที่อยู่กัน 2 คน ความเงียบเข้าปกคลุม...

คิมจุน : ทานอะไรหรือยัง เธอต้องทานอาหารที่มีประโยชน์เยอะๆ นะต่อไปนี้ แล้วห้าม
ทำงานหนักอีก ห้ามหักโหมทำร้ายสุขภาพตัวเอง กินยาตามที่หมอสั่งด้วย เข้าใจไหม

แพรวริน : เข้าใจค่ะเจ้านาย ฉันจะทำตามทุกอย่างที่นายสั่งไม่ให้ขาดตกบกพร่องหรอก
ถึงจะรู้ว่าทุกอย่างที่นายให้ทำนายไม่ได้เป็นห่วงฉัน นายเป็นห่วงแค่ลูก ฉันรู้ดี นายเป็น
เจ้าชีวิตฉันอยู่แล้วนิ

... คิมจุนเดินไปสวมกอดภรรยาจากด้านหลังอย่างอ่อนโยน ใครบอกว่าผมเป็นห่วงแค่ลูกแต่ผมเป็นห่วงแม่ของลูกด้วยต่างหาก ต่อไปนี้คุณอย่าพูดแบบนี้อีกนะ และผมไม่เคยคิดเลยว่าผมเป็นเจ้าของชีวิตคุณ คุณต่างหากที่เป็นเจ้าของชีวิตผมเพราะคุณได้หัวใจของผมไปหมดแล้ว หัวใจของผมอยู่ในกำมือคุณแล้วคุณจะมาผมเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ถ้าผมอยากจะเป็นเจ้าของหัวใจของคุณบ้าง จะมีวันนั้นไหม...

แพรววริน : (แพรววรินแอบยิ้มแบบเจิดๆและดีใจ) นายไม่รู้ตัวหรือว่านายได้หัวใจฉันไปตั้งแต่วันนั้น วันที่ฉันยินดีจะมอบทั้งตัวและใจให้นายไปหมดแล้ว

คิมจุน : คุณพูดจริงหรือ

แพรววริน : ฉันเคยพูดเล่นกับคุณหรือ? แล้วเรื่องพ่อกับพี่ชายฉัน คุณยังคิดจะ...

คิมจุน : ผมรักคุณ รักลูกของเรา แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่ผมจะให้ภัยคนอื่นในครอบครัวคุณ พวกเขาเป็นผู้มีพระคุณของภรรยาผม ผมจะลืมทุกอย่างที่ผ่านมา แล้วเรามาเริ่มสร้างครอบครัวของเราสร้างชีวิตใหม่นะแพรววริน (เขาพูดก่อนหอมที่แก้มของเธอพร้อมกับลูบไปที่ท้องของภรรยา) ผมจะพาคุณไปพบคุณแม่และพี่สาวของผม ไปกราบท่าน แล้วเราจะแต่งงานกัน งานแต่งที่ที่มีลูกของเราไปร่วมงานด้วย

แพรววริน : คุณเรียกฉันว่าภรรยาหรือ ฉันมีค่ากับคำนั้นแล้วหรือคะ

คิมจุน : คุณคือภรรยาของผมตั้งแต่คืนนั้น ผมอยากใช้คำนี้เรียกคุณตั้งนานแล้ว แต่ผมมันเป็นไอ้คนปากแข็ง แต่วันนี้ผมแพ้คุณแล้วทุกอย่าง

แพรววริน : แล้วพ่อแม่ของฉัน ครอบครัวของฉันที่เมืองไทย เราบินกลับไปหาเขากันนะ ฉันคิดถึงพ่อแม่

คิมจุน : ไม่ได้ ผมไม่ยอม

แพรววริน : ไหนคุณบอกให้ภัยทุกอย่าง (พูดด้วยน้ำเสียงงอล)

คิมจุน : ฟังผมให้จบก่อนสิ ที่ผมไม่ยอมให้คุณขึ้นเครื่องบิน เพราะคุณยังต้องอยู่ผมกลัวคุณกับลูกจะเป็นอันตราย แต่ผมจะให้ครอบครัวของคุณบินมาหาเราที่นี่ต่างหาก

แล้วเมื่อคุณคลอดลูกเสร็จ รอลูกเราโตพอที่จะขึ้นเครื่องบินได้ เราค่อยบินกลับไปเยี่ยม
พวกเขาที่เมืองไทยกันนะที่รัก

// เขาชอบนำลงบนไหล่ของเธอจากด้านหลังพร้อมกับยื่นนมไปแตะที่ชอกคอก่อนจะ
เลื่อนขึ้นหอมไปที่แก้มภรรยาสาว มือที่โอบกอดเอวบางของเธอลูบไปที่ท้องของ
ภรรยา อีกไม่นานเราจะเจอกันแล้วนะเจ้าตัวเล็กลูกพ่อ เขาระงับเบาๆ เราจะตั้งชื่อลูก
ว่าอะไรดี ถ้าเป็นผู้หญิงต้องน่ารักเหมือนแม่แน่ๆ ถ้าเป็นผู้หญิงตั้งชื่อ กิมชินจู ดีไหม
ส่วนชื่อไทยแม่ชื่อแพรวริน ลูกก็ต้องชื่อแพรวา แต่ถ้าเป็นผู้ชายให้ชื่อ กิมอุบิน ชื่อไทย
ก็ชื่อ ตะวัน ดีไหม เพราะชื่อไทยผมชื่อ อาทิตย์ จะได้คล้องจองกัน//

แพรวริน : คุณมีชื่อไทยด้วยหรือคะ ?

กิมจุน : มีสิ ผมเป็นลูกครึ่งไทยนะ ชื่ออาทิตย์คุณพ่อผมเป็นคนตั้งให้ ท่านบอกว่า
อาทิตย์ความหมายเดียวกันกับตะวัน

/// ต้องขอบคุณพี่ชายและพ่อของคุณนะ ที่ทำให้เราได้มาเจอกัน ขอขอบคุณที่คุณเข้ามา
เติมเต็มชีวิตให้ผมกลับมาอบอุ่นในด้านสว่างอีกครั้ง ขอขอบคุณที่ความดีของคุณความ
น่ารักของคุณทำให้ผมยอมแพ้กับความแค้นที่เคยเกิดขึ้นในใจของผมจนหมดสิ้น ผม
รักคุณและลูกมากนะ สัญญาว่าจะดูแลคุณและลูกให้ดีที่สุด///

///ฉันก็รักคุณค่ะ นายคุณหนูของฉัน ... แพรวรินพูดพร้อมกับยื่นมือไปบีบจมูกโด่งคม
ได้รูปของผู้เป็นสามี ///

.....จบบริบูรณ์.....